

Kako izgleda moja održiva škola budućnosti?

Ajla Kešetović iz Srebrenika zamišlja školu budućnosti koja čuva maštu i radost učenja. Ne želi da tehnologija zamijeni učitelje i međuljudske odnose, već da škola ostane mjesto druženja, kreativnosti i topline.

Učenički eseji na temu:

KAKO IZGLEDA MOJA ODRŽIVA ŠKOLA BUDUĆNOSTI?

Obrazovna inicijativa za održivu
budućnost & Klubovi kritičkog mišljenja

Piše: Ajla Kešetović

JU Prva osnovna škola Srebrenik

Na bijeloj ploči napisano pitanje: „Kako izgleda moja održiva škola budućnosti?“ Tupo kao i drugi, buljim u tablu. Razmišljam kako nas žena „natjera“ da mislimo. Zadatak je tu, moramo osmisliti odgovor, napisati esej! Razmišljam...

Može li u budućnosti postojati škola koja se razlikuje od sadašnje? Da li će djeca za par godina biti opčinjena tehnologijom, a izolirana od stvarnog života? Da li taj način školovanja trebaju podržavati i buduće škole?

Pitanja se miješaju, šta i kako reći?! Škola budućnosti...

Znam. Nedostajat će nam table, krede, markeri, bojice... Njih će zamijeniti neki mali komad elektronike, koji možda jeste praktičniji, ali ne i učinkovitiji, bar ja tako mislim. Ne želim da se puno toga mijenja, jer naša djeca za par godina neće znati razmišljati, zbog toga što će tehnologija razmišljati umjesto njih. Bojim se...

Moja škola budućnosti se, izgleda, ne slaže sa budućim kriterijima i unošenjem sve više tehnologije u život mladih ljudi i djece. Mislim da ne smijemo spriječiti maštu i kreativno stvaralaštvo učenika. To mora biti škola u koju učenici dolaze sretni. U mojoj budućoj školi, kao prvo, više neće biti maski i evidencionih listi, vratit ćemo stare navike. Postojat će više vannastavnih aktivnosti koje neće opterećivati učenike, poput čestih druženja na obližnjem igralištu ili ovih naših, rekla bih, pomalo šašavih sastanaka u Klubu. Kažem šašavih jer stalno se smijemo, često lupamo i gluposti, ali glavno je da se družimo i zabavljamo, i uvijek nasmijanih lica odlazimo kući, pa koga briga za ostalo?!

Mislim da je uredu unaprijediti neke stare stvari u školi budućnosti, poput starih klupa, parketa, projektora, računara, ali ne smijemo da dozvolimo da umjesto nas vlada tehnologija, kako školom, tako i svijetom. Znam, umjesto sveske doći će računar, tablet možda, ali oni će samo sputavati naše slobodno mišljenje (a tek smo počeli misliti). Naša djeca u toj novoj školi neće biti roboti, kako svi predviđaju, neće sjediti šest sati dnevno u učionici (na to ne želim ni pomisliti). Postojat će više parkova i zelenih površina u krugu škole, gdje će provoditi bar jedan sat dnevno. O tome želim da razmišljam...

Učenici će čitati iste knjige kao i mi, jer knjige su dobre, čak što više, imat će više izbora, izdvojene prostore za čitanje (na tome već sad treba raditi), zato što biblioteka više ne smije biti mjesto gdje „moramo“ ići, nego će to biti prostor za druženje, mjesto na kojem ćemo naći i prijatelja, utjehu ili podršku ako nam treba. Tu nikada nećemo biti usamljeni...

Tehnologija budućnosti neće moći funkcionirati na savršen način, i ne treba. Mišljenja sam da savršenstvo ne postoji, odnosno, što bismo mi djeca rekli, savršenstvo je nezanimljivo, dosadno. Djeca vole da kvare, popravljaju, istražuju, a to u nekom savršenom svijetu neće biti moguće...

Učitelji više neće imati posao. Sve više tehnologije i stranica preko kojih ćemo učiti i sve manje učitelja koji nas trebaju podučavati. Internet će ih zamijeniti, bit će nepotrebni... Mislite li da je to uredu? A šta učiniti kada ti zatreba pohvala i podrška učitelja, zagrljaj kada ti je teško i kada moraš da plaćeš? Može li tada tom malom društvenom biću pomoći uređaj za kojim sjedi?!

Učitelji su potrebni i u školi budućnosti (učitelji se stalno stručno usavršavaju pa će se moći uklopiti u školu budućnosti), oni su nezamjenjivi i samo sa učiteljima škola budućnosti će biti održiva škola.

Prema mišljenju stručnjaka 2031. godine u učionicama više neće biti po trideset đaka, nastava će biti individualizirana, uzimajući u obzir učenikove intelektualne i emocionalne vrijednosti, te će prema tome učenik biti usmjeren na pravac školovanja.

U konačnici, realnost koja će biti za par godina, jeste da djeca u školi budućnosti neće zanemarivati okolinu i neće biti kao roboti. Sjedit će za računarima, znam (to će, možda, biti moja ili tvoja djeca), ali od nas će zavisiti kako će biti odgojena i što i kako će učiti.

Budućnost zavisi od nas i naših postupaka – dobro nam došla, Školo Budućnosti!

**Step by Step zajednici važno je graditi zajedničku viziju obrazovanja za budućnost. Učenički eseji nastali su kao ishod posjeta Klubovima kritičkog mišljenja, koji su formirani u 29 škola širom Bosne i Hercegovine u okviru projekta „Kvalitetno obrazovanje za sve u Bosni i Hercegovini“, kao aktivnost u okviru Obrazovne inicijative za održivu budućnost, kako bi dobili uvid u promišljanja učenika o obrazovanju i održivosti kao jednoj sveobuhvatnoj temi.*

Tags

Istraživanje i stvaranje

Digitalni svijet/Područje tehnike i informacionih tehnologija

Collections

Obrazovne strategije